

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2020 / ročník XXX

Petr Hanus:
ZACHRÁNCE
křížů, zvonů,
oltářů i varhan

Ke cti a slávě Boží
věnovala rodina Hanusova
ze Skal č.p. 147

✠

tvou smrt zvěstujeme
tvé vzkříšení vyznáváme
na tvůj příchod čekáme
Pane Ježíši Kriste

✠

Sláva Otci, Synu i Duchu Svatému
jako byla na počátku i nyní
i vždycky a na věky věků.
Amen

- 2020 -

Karel
Weishäupel:
nový ředitel
OCH Sušice

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Grzegorz Ryś

Rozjímavý růženec

Lodžský arcibiskup nás provede modlitbou růžence rozjímavým způsobem. Jeho rozjímání nad jednotlivými desátkami růžence jsou velmi neotřelá; člověk se až diví, jak Boží slovo ve světě Ducha promlouvá k srdci.

brož., 96 s., 129 Kč

Stormie Omartianová

Vánoční zázrak

Známa americká autorka tentokrát opustila své obvyklé téma modlitby za druhé a sepsala dílko, v němž vypráví události Kristova narození současným jazykem. Součástí každé kapitoly je úryvek z Písma svatého a modlitba. Kniha nás může provázet dobou adventní, ale nabízet se i jako milý vánoční dárek.

váz., 128 s., 249 Kč

Sophie de Mullenheim

Přízrak z Kolosea

Nový titul z pera známé francouzské spisovatelky přenesle mladé čtenáře zpět do starověkého Říma, kdy se kvůli pronásledování museli křesťané skrývat v katakombách. Příběh tří kamarádů, kteří při potyčce se zloději narazí na „přízrak“, zaujme nejen chlapce, ale i dívky se smyslem pro dobrodružství.

brož., 232 s., 259 Kč

Edmond Prochain

Anděl strážný jde do školy

Když andílek Trdliel pospíchá do školy, spadne z obláčku přímo před oknem malého Aleše – chlapce, jehož má na starosti. Tehdy začíná jejich veselé dobrodružství... Laskavý a humorný příběh pro děti od 4 let.

brož., ilustrováno, 64 s., 149 Kč

Stormie Omartianová

Síla modlitby za vaše vnoučata

Vnoučata jsou darem, který vám dává Bůh. A vaše modlitby jsou zase darem, který dáváte vy jim, aby ovlivnil celý jejich život – dokonce i tehdy, kdy už tu nebudete, abyste jeho dobré plody viděli na vlastní oči. Bůh vám svěřuje významný úkol: máte svému vnoučeti nebo vnoučatům sloužit – nejen slovem a skutkem, ale také modlitbou. Známa autorka nám předkládá návod, jak se modlit za různé oblasti života našich vnoučat.

brož., 215 s., 235 Kč

Obsah

Editorial	3
Zachránce křížů, zvonů, oltářů i varhan	4
Slavnost žehnání křížů	6
Nová poštovní známka připomíná P. Josefa Jílka	7
Naléhavá prosba o pomoc z Pákistánu	8
Ad memoriam PhDr. Jaromír Schel	9
Slovo života pro děti	12
Komenského výzvy dnešnímu člověku?	14
DCR připravuje a zve...	15
Karel Weishäupel: V Charitě jsem se naučil naslouchat	16
Esej o Bílé hoře	18
Odešel pan profesor Theodor Pártl	19
Ztráty a objevy podruhé...	20
Dům sv. Františka 15 let ve službě potřebným	21
Třicáté narozeniny Bigy	22
Personalia	23
Klubovna Young Caritas otevřela na Den (mladé) Charity	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 11. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Petr Hanus po dokončení nového kříže ke cti a slávě Boží ve Skalách za Hanusů; foto: Alice Hanusová

Žehnání poštovní známky připomínající P. Josefa Jílka. Více v článku na straně 7.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

i když znovu zažíváme mnohá omezení v souvislosti s covidovou pandemií, dostává se Vám do rukou nové číslo časopisu Setkání, v němž jakoby se alespoň zčásti odráží, čím žije naše místní církve. Jsou to nejen vzpomínky na události minulé, ale i povzbudivá svědectví naší přítomnosti.

Název měsíce listopad jakoby nebral v potaz a takřka jakoby přehlédl všechnu tu krásu proměňující se přírody. Ano, je to sice měsíc, kdy „list-opadá“ ze stromu, avšak nejde jen o padající listí (což pořádkumilovného člověka většinou rozčiluje), ale jde také o schopnost a snahu vidět ještě i něco dalšího a vidět dál. Jak užiteč-

né a dobré může být, když se právě v tomto čase rozhodneme vyjít ven do přírody a dokážeme se kochat krásou Stvořitelova díla, kdy se snažíme vnímat onu nezaměnitelnou a zcela jedinečnou atmosféru podzimu. Vždyť kolik jen objevíme krásných zlatých tónů barev, jaké jen málokterý malíř dokáže namíchat...? Před Stvořitelovým dílem totiž nelze než žasnout!

Podobně jako se nyní v přírodě začínají objevovat ty nejkrásnější tóny barev, tak se i v naší mysli – a právě v této době – začínají vybavovat vzpomínky na všechny blízké, kteří už nejsou mezi námi, které jsme měli rádi a kterým za mnohé vděčíme. Ne nadarmo se mluví o „dušičkovém čase“. Mnohdy až příliš pozdě si uvědomujeme, jak právě ti, kdo nás předešli, byli vlastně stateční a obětaví, jak dobrý příklad nám dali. Jako křesťané bychom však neměli zůstat u pouhých vzpomínek, ale na hroby svých blízkých bychom měli položit i kytici modliteb.

Toto listopadové číslo Setkání dokazuje a připomíná cosi důležitého. Chceme-li se nechat povzbudit, tak nemusíme vždy hledět jen a pouze do minulosti; stačí se porozhlédnout lépe a uvidíme, že i kolem nás žijí lidé, jejichž konání je vskutku příkladné a povzbuzující. Není třeba se rozčilovat nad spadáním listů, ale je také dobré snažit se pohlédnout dál a vzhůru. Není třeba klesat na mysli a ztrácet naději, ale také se umět i radovat a děkovat, že jsme v Božích rukou.

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th. D.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

ZACHRÁNCE křížů, zvonů, oltářů i varhan

Petr Hanus se před deseti lety přestěhoval se svou rodinou z Písku zpátky do místa svého dětství a už osm let z vlastní vůle a ve svém volném čase opravuje ve Skalách na Písecku a v okolí poničené kříže.

Obec mu přispívá pouze na materiál. Původně ateista vypráví o tom, jak našel cestu k víře a přijal i druhé jméno Pavel. Petr Hanus je současně kostelníkem a zvoníkem v kostele sv. Jiljí v Heřmaní u Písku, zvoníkem a ponocným ve Skalách, dobrovolným hasičem, zastupitelem obce Skály a členem cechu domácích pivovarníků. Profesně pracuje na železnici. Proč se rozhodl k opravě zničených křížů? Jak se ke všem zmiňovaným funkcím dostal a jaké má plány do budoucna? To vše se dozvíte z jeho vyprávění na následujících řádcích:

„Po dostavbě našeho nového domu ve Skalách jsme přemýšleli, co bychom zde pro občany udělali, aby to tu po nás zůstalo a sloužilo všem. Vzpomněl jsem si na starý studentský nápad opravit zničený kříž v osadě Budičovice. V roce 2012 jsem tedy vyrazil ke zbytku kříže vymyslet, jak by to šlo opravit. Zbytky kříže už pamatovaly hodně, kolem chodívala vyhlášená procesí k lesní kapličky sv. Víta. Poslední procesí se tu šlo v roce 1968, pak to komunistický režim zakázal. Během opravy se u kříže zastavil pán ze sousední obce a řekl mi, že opravení kříže je velice Bohulíbá věc. Na otázku, jestli jsem věřící, jsem mu odpověděl, že ne, protože Bůh přeci není. Pouze chci, aby to tu bylo opravené a pěkné, ale on mi na to řekl, že až ten kříž opravím, posvěť to mě i celou mou rodinu. Také řekl, že ten pán, který je přibitý na kříži, je Ježíš Spasitel. On mi prý úplně změnil život od základu a najde si mne kdekoli, pokud budu chtít. Nechápat jsem s ním nesouhlasil.

Při výsadbě lípy u kříže mě oslovil místní chalupář, který mi řekl o jedné nešťastné události, která se stala zde obci v roce 1972. Tehdy se s partou kamarádů zúčastnil vandalského činu, když v obci tajně přes noc zničili několik křížů. Řekl mi, že ho tíží černé svědomí a rád by vše napravil, ale že už je starý a nemocný a musí mi to říci, než zemře. Rozhodl jsem se, že se pokusím všechny kříže opravit a tam, kde se nedochovály, postavit nové, aby se to v jeho dobro obrátilo.

Celý život jsem byl nevěřící člověk, ale v průběhu oprav mi na mysli začínaly vyvstávat nejrůznější otázky, na které jsem se snažil hledat odpovědi. Začal jsem hloubat, proč lidé ty kříže vlastně stavěli, co, nebo kdo je k tomu vedl. Chtěl jsem se tomu Bohu podívat do očí a zjistit, proč k němu lidé chovali tolik lásky a pokory. U kříže jsem zasadil stromy, postavil lavičku a lidé se začali zastavovat a vzpomínat.

V roce 2013 jsem připravoval s farností Nejsvětějšího srdce Páně v Praze na Vinohradech slavnost stého výročí narození našeho rodáka, kněze ThDr. Jaroslava Zámečnicka z Budičovic, umučeného

Petr Hanus opravil i kříž před kostelem sv. Jiljí v Heřmaní. Na kříže dává texty z evangelií.

v koncentračním táboře Dachau. Slavnost měl tehdy celebrat kardinál Dominik Duka. V archivech jsem pátral pro pražskou farnost o zprávách o umučeném knězi, který, než byl zatčen gestapem, sloužil ve vinohradské farnosti. Při jedné z cest do Prahy jsem využil času a promluvil s duchovním správcem P. Zdeňkem Wasserbauerem o otázkách na Boha, kterým jsem nerozuměl (dnes je P. Zdeněk pomocným biskupem pražským). Poradil mi absolvovat kurz pro „hledající“.

Kurzy Alfa pro hledající pokřtěné katolíky byly tehdy pouze v Praze a v Plzni, což bylo pro mne daleko. Zvolil jsem nejbližší Alfa kurz, a to v Písku u Církve bratrské. Během sezení, přednášek, chval a modliteb k Pánu jsem pochopil, že se ubírám správným směrem, a to k Pánu – Bohu. Po nějakém čase modliteb jsem obdržel dar na celý život – dar víry a stal se věřícím člověkem ve svých 37 letech. Začal jsem navštěvovat bohoslužby v okolí a zapojovat se do společenství věřících římskokatolických farností Protivín a Heřmaň, kde jsem začal vypomáhat s opravami kostela. V březnu 2014 jsme s manželkou slavili naši druhou svatbu, a to církevní. O Velikonocích jsem přijal své první svaté přijímání. Po Velikonocích jsem nastoupil na cestu aktivního křesťana. Po roční přípravě biřmování jsem byl v kostele sv. Alžběty Portugalské v Protivíně biřmován světícím biskupem Pavlem Posádem a přijal jméno Pavel od svého přímluvce sv. Pavla od Kříže. V obci Skály dlouhodobě onemocněl zvoník, marně hledali náhradu, tak jsem se přihlásil k této službě, s cílem se za zemřelého při zvonění modlit.

V roce 2015 se při zvonění v obecní kapli sv. Panny Marie Ustavičné Pomoci utrhlo srdce zvonu. Tato nehoda odstartovala zájem o původ historie našich zvonů. Po kontrole zvonařem Michalem Votrubou z MyslkoVIC bylo zjištěno, že tento, ani druhý zvon v Budičovicích není původní a že se jedná o náhražky za zrekvírované zvony v 1. a 2. světové válce. Rozhodl jsem proto pořídit oba zvony nové. Zvony „Sv. Panna Maria“ a „Sv. Jan Nepomucký“ byly odlity, požehnány a umístěny do zvonic obou kaplí.

Po slavnostech žehnání nových zvonů mne napadla myšlenka obnovení služby ponocného zde v obci, tak jak to zažívali naši předci. Na Vánoce 2015 jsem obdržel nečekaný dar od rodačky p. Stropkové z Budičovic, která mi nechala vyrobit roh ponocného u filmařů v Praze, kde pracovala celý život. Pro službu ponocného jsem si pořídil kožich z berana, lucernu a halapartnu. Od té doby chodím rok co rok o Vánocích po obci, zpívám chvály na sv. Ducha Hospodina, modlím se v kapličkách za živé i zemřelé, na které si již nikdo o Štědřím večeru nevzpomene a za život budoucí v naší obci.

V roce 2016 jsem se ujal nové služby kostelníka v kostele sv. Jiljí v Heřmani u Písku, protože stávající kostelnice p. Kuřátková měla vážný úraz a do služby se již nikdy nevrátila. Začal jsem s opravou a údržbou interiérů kostela. Přišel jsem s nápadem vrátit do zvonice kostela nedochovaný zrekvírovaný zvon. Inicioval jsem finanční sbírky obcí a dobrodinců na zvon sv. Jana Nepomuckého. Nový farní zvon měl vážit cca 220 Kg a rozpočet byl na necelých 300 000 Kč včetně elektrického pohonu. Na jaře jsem se pustil do záchrany bočního oltáře sv. Jana Nepomuckého, který byl i s dalším mobiliářem při celkové rekonstrukci z kostela v roce 1997 pro špatný stav odstraněn. Opravy jsem se zhostil s restaurátorkou Ivou Petrovou z Písku. Uspořádal jsem benefiční koncerty na podporu záchrany oltářů. V červenci 2017 byl úspěšně odlit zvon zvonařem Michalem Votrubou a v září na svátek patrona sv. Jiljí slavnostně požehnan i se zachráněným oltářem sv. Jana Nepomuckého.

Od podzimu jsem pracoval na myšlence pořídit pamětní desku umučenému knězi ThDr. Jaroslavu Zámečnickovi a vrátit ho symbolicky zpět domů do Budičovic. Vše se podařilo a pamětní deska byla požehnána v červnu 2018 a umístěna na zeď kaple sv. Jana Nepomuckého v Budičovicích, kde měl P. Zámečník svou první mši. V roce 2019 jsme se pustili do záchrany historických varhan v kostele sv. Jiljí pomocí adopce píšťal s rozpočtem varhanářské firmy 260 000 Kč. Začal jsem s opravou bočního oltáře sv. Barbory. Na jaře 2020 jsem se pustil do dokončení záchrany křížů, které byly zničeny a stavby nových křížů v obci Skály a okolí. Kříže opravuji již osmým rokem od roku 2012, za ten čas jsem opravil a z trossek sestavil 14 křížů. Letos jsem dokončil stavbu čtyř nových, na zvláštních historických místech. Z mnohých zůstala jen kamenná torza a původní železné kříže odvál zub času, několik se jich nedochovalo vůbec. Snažím se o to, aby přicházející se u kříže zastavili, poseděli a popřemýšleli o svém životě, zda jdou správnou cestou. Kříže vyrábím (vykovávám) v kovárně u kamaráda, snažím se do nich vkládat křesťanskou symboliku a tabulky opatřuji texty z evangelií pro příchozí hledající, jako jsem byl tenkrát i já.

V plánu na rok 2021 mám výrobu nového oltáře pro kapličku sv. Panny Marie Ustavičné Pomoci ve Skalách a také dokončení opravy a návrat bočního oltáře sv. Barbory do kostela sv. Jiljí v Heřmani. V obci Heřmaň na mne čeká oprava zlomeného kříže a stavba kříže nového, jako poděkování Bohu za záchranu života mého kamaráda, který utrpěl pádem z výšky těžký úraz a znovu dostal šanci po letech chodit. Příští rok o Vánocích v kostele sv. Jiljí poprvé jistě rozeznáme zachráněné varhany z roku 1781, které jsme zachránili financováním pomocí adopce píšťal. V dalších letech mne čeká oprava a záchrana křížů všude, kde bude potřeba. Bez podpory Pána, manželky Martiny i dcery Alice a lidí z mého okolí by ale nevzniklo nic."

Petr Hanus

Petr Hanus při opravě zlomeného kříže na křižovatce formanských cest – kříž byl nově vykován.

Tak vypadalo torzo prvního kříže v Budičovicích, který Petr Hanus začal opravovat v roce 2012.

Finální podoba zachráněného kříže z roku 2012, který zásadně změnil život P. Hanuse i jeho blízkých.

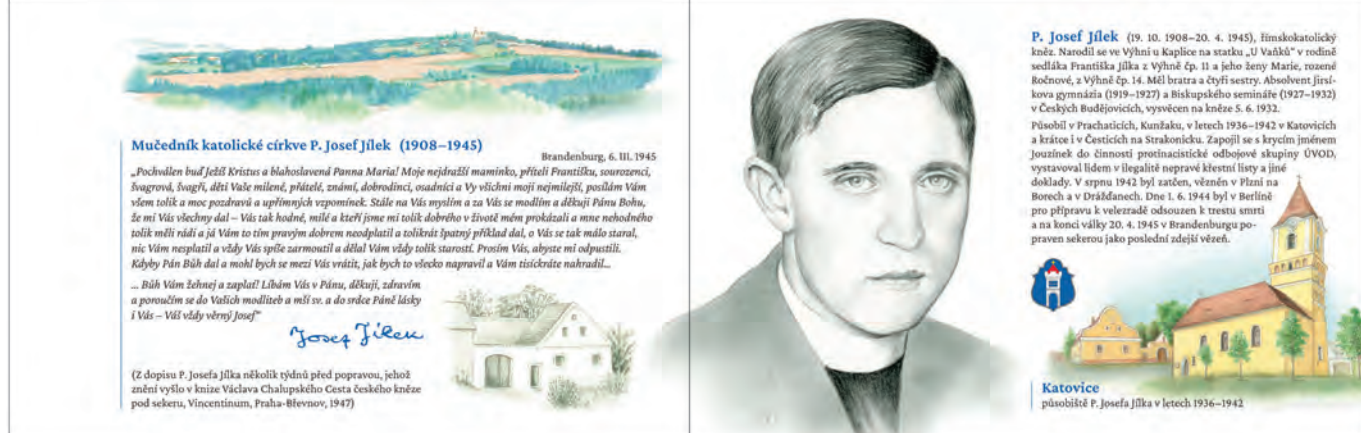
Slavnost žehnání křížů

se uskutečnila v sobotu 19. září v obci Skály na Písecku. Od kaple sv. Panny Marie Ustavičné Pomoci vyšlo ke čtyřem novým křížům procesí s lidovým zpěvem, korouhvemi a knězem Jakubem Václavem Zentnerem, FSSP z Říмова. Slavnost žehnání s pobožností a chorálním zpěvem byla sloužena podle tradičního římského ritu, jak podobné události duchovně pro-

žívali naši předci před staletími. Stavitel a zachránce zdevastovaných křížů, které byly v roce 1972 násilně poničeny, kostelník na sv. Jiljí v Heřmani Petr Hanus ze Skal, za osm let zachránil a obnovil 14 křížů a čtyři nové letos postavil.

Radek Gális; Foto: Markéta Fousková

Nová poštovní známka připomíná P. Josefa Jílka

Zájemci o zakoupení známky získají informace ve farnosti Katovice, na Úřadu městyse Katovice nebo na tel. čísle 602 649 292.
Reprofoto: archiv Radka Gálise

Česká pošta vydala koncem září 2020 poštovní známku, která připomíná památku kněze Josefa Jílka. Poštovní známka byla vydána jako sešitek s osmi tzv. vlastními známkami hodnoty A (26 Kč) a zobrazuje dva grafické motivy. Na jednom z nich je portrét kněze a jeho rodný dům ve Výhni na Kaplicku, na druhém je zobrazen kostel sv. Filipa a Jakuba v Katovicích, ve kterém P. Josef působil v letech 1936–1942. Grafiku známky vytvořili Libuše a Kamil Knotkovi.

P. Josef Jílek se hned na začátku války aktivně zapojil do protinacistického odboje. Za svou činnost byl v létě 1942 zatčen a po dlouhém věznění 20. dubna 1945 popraven. V Katovicích na P. Josefa stále vzpomínají, neboť si natrvalo získal srdce svých farníků. Byl ohleduplný, diskretní, uměl jednat s křesťany i nevěřícími, dokázal s lidmi mluvit jejich řečí, a především mluvil svými skutky. Na katovické faře již několik let funguje Centrum P. Josefa Jílky, které organizuje nejrůznější akce připomínající památku tohoto výjimečného faráře.

Novou známku poželhal 16. října 2020 v katovickém kostele P. Roman Dvořák, který při té příležitosti řekl: „V letošním roce uplynulo 75 let od smrti odvážného kněze Josefa Jílky, který nasazoval svůj život pro záchranu bližních a byl popraven nacistickým režimem na těsném sklonku války. Je známo, že ani věznění v koncentračním táboře mu nezamezilo v tom,

aby dodával podporu a naději lidem kolem sebe. Jarní omezení nám neumožnila dostatečně připomenout výročí jeho poprav. Nyní, kdy slavíme výročí jeho narození, vstoupila v platnost další opatření, díky kterým se nemůžeme setkávat. Jsem proto rád, že poštovní známka bude připomínat tuto osobnost spjatou s naším krajem. Odvaha postavit se na obranu života lidí proti zvůli a agresi, nenechat se odradit a zastrašit, nacházet způsoby přinášení křesťanské naděje tam, kde se děje velké zlo – to jsou inspirace, které nám i do dnešních dnů P. Jílek předkládá velmi aktuálně.“

V neděli 18. října pak v katovickém kostele při mši svaté připomenul P. Miroslav Šašek památku P. Jílky.

Petr Samec čerpal z publikací „Světlá památka a odkaz pátera Josefa Jílky“ a „Géniové církve a vlasti“

P. Josef Jílek

Narodil se 19. října 1908 ve vesnici Výheň (okr. Český Krumlov, farnost Kaplice). Vysvěcen byl v roce 1932 a jeho služba začala v Prachaticích. Jako farář pak působil v Kunžaku (1935–1936), Katovicích (1936–1942) a Česticích (1942). Na počátku války se pod krycím jménem Jouzínek

zapojil do odbojové organizace ÚVOD v buňce „Karel“. Pro odbojáře vystavoval falešné křestní listy, pomáhal falšovat přihlášky a odhlášky pobytu, sháněl potraviny a potravinové lístky a poskytoval útluk kurýrům. Za svou činnost byl 5. srpna 1942 v Česticích zatčen. Dne 1. června 1944 byl pro

přípravu velezrady odsouzen k trestu smrti. Popraven byl 20. dubna 1945 ve věznici v německém městě Brandenburg an der Havel. Před popravou hlasitě odpustil svým katanům a vyrovnán se svým údělem, odešel klidně do rukou Božích se slovy: „Jdu k svému Ježíši, umírám za svobodu svého národa a vlasti.“ Pochován byl do společného hrobu s dalšími 33 popravenými vězni. Prezident Václav Havel mu v roce 1995 udělil medaili Za zásluhy I. stupně. Podrobné informace o P. Jílkovi najdou zájemci v těchto knihách:

P. František Hroznata Janoušek: Světlá památka a odkaz pátera Josefa Jílky

Václav Petera, František Verner: Géniové církve a vlasti

Václav Chalupský: Cesta českého kněze pod sekeru

Naléhavá prosba o pomoc z Pákistánu

Brzy po škodách, které způsobila pandemie COVID-19, začali chudí lidé z oblasti Derekabadu opět vést normální život a vydělávat na své životní potřeby. Jejich naději však překazily silné monzunové deště, které trvaly déle než dva týdny a úplně zničily jejich chudá obydlí z hlíny.

V tuto chvíli jsou nuceni žít bez přístřeší na horkém slunci a ve stanech, které poskytla Charita diecéze Multan. Stany však nejsou uzpůsobené k běžnému životu domácností s 8–9 členy. Spát venku není možné kvůli hmyzu, divokým zvířatům nebo hadímu uštknutí.

Obláti spolu s lidmi vystavěli během asi 50 let celkem 9 vesnic. Jen některé rodiny si mohly dovolit postavit domky z vypálených cihel, většina stavěla z hlíny. Takové domky jsou v průměru staré 20–25 let a silné deště poničily jejich stěny i střechy. V tuto chvíli je situace velmi tíživá.

Podle průzkumu oblátů je v 9 vesnicích postiženo 284 rodin. Obláti tyto lidi neopouštějí. Stojí po boku zasažených rodin, distribuují jídlo a lékařskou pomoc. Rodiny, jejichž domy jsou zcela zničené, byly umístěny do farních škol, farních domů a kostelů. Představený oblátů se na nás obrátil s naléhavou prosbou:

Drazí!

Děkujeme za Vaši starost o to, jak se nám daří. Děkujeme za Vaši pozornost a podporu v těžkém čase pandemie. Ano, díky vám jsme mohli pravidelně distribuovat jídlo potřebným rodinám. Bylo to možné díky lidem jako jste vy.

Naneštěstí nás postihl další velký problém. Kvůli silným monzunovým deštům zažívá země další zpustošení. Hlavní město Karáčí má velmi silné záplavy. Před dvěma týdny byl v naší farnosti Panny Marie v pouštní oblasti Derekabad nepřetržitý silný déšť po dobu 48 hodin. Lidé zde žijí v hliněných domcích. Pro tento stavební materiál to znamenalo jediné: 86 domů je zničeno úplně, 198 částečně – jsou ale neobyvatelné. Lidé nyní žijí v kostele a část v malých stanech, které nám dodala pákistánská Charita. My jako obláti pomáháme dodávkami jídla. Všichni tihle lidé přicházejí do farního domu s prosbami o pomoc.

Byl bych vděčný, pokud bych vám mohl této tíživé situaci poslat žádost o pomoc. Omlouvám se za nové prosby, ale nezbývá mi nic jiného. Nemůžeme se na lidi jen tak dívat, jak umírají v bezmoci. Prosíme vás o pomoc s výstavbou 10 domků, což dává částku téměř 500 000 Kč. Budeme psát prosby o pomoc na všechny strany. Ještě jednou vám děkujeme za vaši lásku a starost o Pákistán!

Se srdečnými pozdravy,

P. Khan Paulus OMI, představený delegatury

Překlad textu: Hana Koukalová

Foto: archiv OMI

**I vy můžete pomoci práci misionářů a lidem, k nimž byli poslání, zasláním daru na účet:
Oblátské misijní dílo:**

244 816 241/0300, VS 410 (Pákistán)

Za jakoukoli pomoc upřímně děkujeme!

Jaromír Schel

Ad memoriam PhDr. Jaromír Schel

Počátkem července mne v Mariánských Lázních zastihla zpráva o náhlém odchodu PhDr. Jaromíra Schela (30. 1. 1940–10. 7. 2020). Jaromírovi bylo 24 let, když jsme se poznali a já jsem právě končil 9. třídu ZDŠ. Studovali jsme v našem dramatickém kroužku divadelní představení „Princezna se zlatou hvězdou na čele“ a Jaromír nám pomáhal. Hráli jsme v Besedě, kde Jaromír působil. Asi rok před svým odchodem mne oslovil s prosbou, zda by bylo možné obstarat nějaké informace o P. Karlu Janečkovi (17. 4. 1912–9. 3. 1985), legendárním velhartickém faráři, příteli Jana Wericha, Zdeňka Štěpánka nebo Jiřího Trnky. Psal tehdy povídku, kde byl tento jeho v pravdě otcovský přítel hlavní postavou. P. Karel Janeček začal používat později i další křestní

jméno – Pavel. A tak také vystupuje v Jaromírově povídce, kterou na památku obou otiskujeme. Jen pro úplnost zbývá dodat, že kněžské svěcení přijal Karel Janeček z rukou svého diecesního biskupa Šimona Bárty 21. června 1936, působil na různých kaplanských místech, aby nakonec zakotvil ve Velharticích. Duchovenské službě se nepřestal věnovat ani po svém odchodu na odpočinek, který od 1. června 1980 trávil v Kamenném Újezdě. Ani ne rok poté nacházíme pana faráře Janečka (tak se mu říkalo) jako administrátora v Křemži. A tady právě začíná Jaromírova povídka...

JUDr. Jan Kotous

Když na Kampě sněžilo a v Kamenném Újezdě kvetly růže

Na schůdcích kostela Sv. Michaela v jihočeské Křemži seděl kostelník. Pod štrukturovanými kalhotami mu dole zpod nohavic vykukovaly bílé vázací tkaničky od dlouhých plátěných spodků, jaké nosíval můj dědeček Čeněk. Kostelník držel v ruce velký klíč. Vypadalo to, že čeká právě na mne. Fotoграфoval jsem si koryto Křemežského potoka a teď jsem měl čtvrt hodinu času. Takže proč ne. O historii místního kostela Sv. Michaela jsem měl povědomost jen kusou – novorenesance a něco málo původní gotiky.

Pozdravil jsem kostelníka a přede mnou se otevřela vzosná loď kostela. Na ni navazoval původní gotický presbytář, krásná kamenná křtitelnice by mohla vyprávět. Na rozdíl od soch svatých patronů, vyhlížejících strnule, se mi zamlouval hlavní oltář. Především jeho centrální obraz. Zpodobňoval archandě-

la Michaela s mečem. Vlnící se sečná zbraň impozantně zářila do prostoru. Dnes by se za ni nemuseli stydět ani Jediové ze Star Wars, které zbožňuje můj vnuk Maxmilián.

Sv. Michael, symbol vítězství dobra nad zlem, nohou tiskne k zemi Satana. Barvy obrazu působí svěže, jako by byl malován včera. V archandělově tváři se zračí triumf a navíc jakési osobní kouzlo. Obrátil jsem se na kostelníka, že si udělám snímek. Kostelník pokrčil rameny a ukázal na kostelní pokladničku. U té postával od okamžiku, kdy jsme do kostela vstoupili.

Nasadil jsem teleobjektiv, abych si zajímavou tvář sv. Michaela přiblížil. Netušil jsem, že se tím zároveň blížím příběhu, který vám začínám vyprávět. Jak jsem si hledal světlo a správný úhel, přilepila se mi do cesty hromádka krucifixů. Jen tak tak, že jsem přes ně neupadl. Kostelník mi pomáhal sbírat kazety

s filmy, které se mi rozkutálely z brašny. Krucifixy darovali věřící, ale pan farář rozhodl je zlikvidovat, že těm dárcům už je na onom světě lépe.

Jeden z menších krucifixů jsem zvedl. Vypadal zajímavě. Malá Kristova hlava, nezvykle protáhlé tělo. Dílenská práce, ale řezbář nejspíš kamsi spěchal, a to bylo dobře.

„Zlikvidovat?“

„Jo, zlikvidovat. Zlikvidovat, protože jsou prolezlí červotoči. Jen se podívejte. Pan farář se obává, aby se mu nepustili do těch velkých soch, to že by teprve byla škoda. Bojí se tady o Františka z Assisi, pověstného láskou ke všem živým tvorům, támhle o tu sv. Terezii. Ta měla blízko k chudým. Taky o sv. Linharta, patrona všeho dobytka a bojí se i o ty další, jako...“ Kostelník vystoupil o schůdek výš do prostoru kněžiště a měnil se v kazatele. Tolik času jsem zase neměl.

„Poslyšte, pane kostelníku, rád přispěji na kostel a tady tento krucifix si vezmu, co říkáte?“ Vybavila se mi luneta v nízké předsíni mé skromné chaloupky u Netolic, určené kdysi podruhovi, v níž po odmoření bude tento krucifix vypadat, jako by tam odjakživa patřil. Vytáhl jsem peněženku.

„Ale kdepak, to nepůjde, to může povolit jen pan farář. Pan farář Janeček. Ne, tady na místní faře ho nenajdete. On sem dojíždí z Kameňáku, tedy z Kamenného Újezda.“

Na faře v Kamenném Újezdě jsem našel dva drobné farářičky v černém, podobné pavoučkům, kteří se sem do prostoru jejich pokoje spouštěli z háčkové okenní oponky. Ochotně a dvojhlasně mne poslali na druhý konec obce. Mám hledat domek s hruškou poblíž nějakého smetáku.

Smeták ani hruška se nedaly přehlédnout. K vrátkům příkrčeného stavení vedl malý záhonek růží se zavinitými poupaty. Na Veselských blatech podobná poupata malovaly kdysi na svatební truhlice ženy truhlářů, co ty truhly zhotovili. Pak tu stál ještě automobil Škoda 105 v barvě světlé kávy. Jiná barva se ten rok patrně v Mladé Boleslavi nedělala.

Po zazvonění otevřel vrátka muž podobný Winstonu Churchillovi. V ruce doutník, hlavu posazenou hluboko do bílého kolárku, jinak byl oblečen po domácku v trepkách, bez saka. „Pan farář Janeček?“ Představil jsem se a soukal ze sebe důvod návštěvy. Abych udělal slušný dojem a zdůraznil, proč mi na předmětu prolezlém červotoči a určeném k likvidaci záleží, připojil jsem poznámku o jisté podobnosti protáhlého těla ukřižovaného Ježíše z Nazaretu na tom křížku, který bych rád získal, s manýristickými postavami, jež ve své době maloval jistý El Greco. Čekal jsem, co to svenkovským panem farářem udělá. Kněz přizvedl obočí: „Rozumím. Myslíte proporční originalitu malíře El Greca, Španěla řeckého původu, vlastním jménem Doménikos Theotokópoulos. Tak to pojdte dál. Dáte si čaj? Soudím, že nespěcháte. Ostatně, jinak byste se sem asi neobtěžoval.“

Úzkou protáhlou chodbičku zdobily obrázky jednotlivých zastavení Kristovy poslední cesty malované a zavěšené na koso. Farář si všiml, že jsem zpomalil. „To je dar skladatele Jindřicha Jindřicha. On posbíral přes čtyři tisíce lidových písniček a popěveků. Jindřich Jindřich – přítel a vzácný člověk. Tady ty obrázky jsou rovněž lidovky. Jde o podmalby na skle z Chodska, dokonce z Klenčí. Jo, abych nezapomněl – ten váš oblíbený El Greco byl povedený chlapík, měl smysl pro humor. Papeži, jehož pohoršovala lidská nahota, navrhl, že mu klidně přemaluje Michelangelův Poslední soud v Sixtinské kapli a ty nahé bytosti

mu obleče. Proto si ho asi nejspíš pamatuju – El Greca. Vezměte místo, jdu nám udělat čaj.“

Stanul jsem u oválného stolu v nízkém, ale prostorném pokoji, jakému se kdysi kvůli oknům říkalo světnice. Napravo od čelních oken trůnilo harmonium, nalevo psací stůl s roletkami, skříňka s gramofonem, štůsek popsaných listů a na podlaze sloupek knih opatřených záložkami. V křesle mezi okny se slunil kocour. Ten si na mne pootevřel jen jedno oko. Nad ním visel nezvykle jednoduchý moderní kříž. Celou podélnou stěnu pokoje zabírala knihovna. Co se týkalo knihovny jako nábytkového slohu, šlo o něco zhotoveného podle návodu „urob si sám“. Regály ze sotva ohoblovaných, už trochu pronášejších se prken, tu a tam sklo, jak takz nasunuté za lištičky používané modeláři. Mezi hřbety starších knih jsem objevil nedávno vydané Tajemství tvarů od Dušana Šindeláře a dokonce všech deset dílů Dějin umění od José Pijoana, které bych tu nečekal. Všiml jsem si fotografie mezi skly. Na ní kdesi u vody sedí dva pupkatí pánové v trenýrkách po kolena a mastí karty.

Hostitel přinesl konvici s čajem. „Pane faráři, omlouvám se, ale trochu jsem vám vizitýroval knihovnu. Jestli dovolíte, tady na tom snímku vás poznávám, ale ten druhý pán se velmi podobá Janu Werichovi.“

„Ano, to je Jan Werich. Sladíte? Prosím, poslužte si. Ve Velharticích, kde jsem působil, měl letní domek a potok se pstruhy. S Janem jsme každé léto hráli mariáš. Považte si, po dvacet let jsme hráli mariáš.“

Chvilí jsem si rovnal myšlenky. „Vzpomínáte na něj?“

Hostitel zaváhal, ale odpověděl: „Teď, co už tu pár let není, mi Jan opravdu chybí. Občas někdo píše o tom, jaký byl. Já to nečtu, protože vím, jaký byl skutečně.“ Farář se zvedl. Z knihovny vynesl útlu knížečku. Položil na ni ruku. „Za touhle knížečkou je příběh. Mrzlo, sněžilo a u Werichů na Kampě kdosi zazvonil. Volal, že tady dole před dveřmi prý ve sněhu někdo leží. „Slyšíte, někdo vám tu leží!“ Jan se Zdeničkou poznali v ležící osobě Františka Hrubína, přítele, básníka a Národního umělce. Byl opilý – namol. Pracně ho vyvlekli k sobě do patra. Zdenička uvažila Hrubínovi silnou kávu do Janova oblíbeného svátečního hrníčku, na kterém si velmi zakládal. To chudinka neměla dělat. To rozhodně neměla dělat. Hrubín máchnul rukou a hrnek po Werichově mamince se roztříštil o stěnu. Jan se neovládl a dal Hrubínovi facku. Zdeničce poručil, aby okamžitě zavolala k Hrubínovým, ať si toho opilce odvezou. Za dva dny Hrubín přišel. Pokorně a nesvůj. Předal Janovi toto dílko s věnováním.“

Farář knížku rozevřel a četl:

„Hluboce se omlouvám Národnímu umělci Janu Werichovi, který, shledá-li k tomu vážný důvod, neváhá fackovat jiného Národního umělce. Datum a podpis František Hrubín.“

Pár dní po návštěvě v Kamenném Újezdě jsem přemýšlel, jak se faráři Janečkovi revanšovat. Nejen za krucifix, který jsem si mohl kdykoliv vyzvednout, ale především za důvěru a příjemnou chvíli při čaji pod jeho střešou. Rozhodl jsem se věnovat mu jednu knihu z poličky mých nejmilejších. Jednalo se o Werichovo „Falstaffovo babí léto“ s kresbami Jiřího Trnky. Trnka byl Werichovi nejen přítelem, ale i rádcem při úpravách jeho letního domku právě ve Velharticích. Tam Werich prchal z dusné Prahy chytat pstruhy, hrát mariáš s velhartickým farářem a odpočívat. Byl tam jako za světem. Nejbližší

telefon se nacházel o kus dál, až na mlejně. Tvrdil, že si tam připadá blaženě jako v zemi krále Miroslava.

Ano, věnuji faráři Janečkovi „Falstaffovo babí léto“. Přišlo mi to jako dobrý nápad. V případě té knížky jde v podstatě o Werichův scénář – inspirovaný Shakespearovou předlohou. Pozoruhodná je už sama předmluva, koncipovaná jako dopis adresovaný Williamu Shakespearovi. Werich v něm slavnému alžbětinci oznamuje, že se mu zalíbilo v jeho díle o Jindřichu Čtvrtém, na kterého si dovolil vztáhnout ruku. Dopis napsal poté, co mu ve vstupu na hřbitov, když mířil k Shakespearově hrobce ve Stratfordu, rezolutně zabránil místní hrobník řka: „Nikdy v neděli, pane! Nikdy v neděli! Dobrý den, pane.“

Farář Janeček prohlížel knihu odzadu, od tiráže. Některé tituly si často musel redakční tým prosadit. V době bdělých dohlížečů si i redakce čtenářovu pozornost mnohdy zasluhovala. Janeček ocenil úpravu knihy, sejmul její přebal jako košílku jezulátka. Pobavila ho kresba, na níž ve škopíčku stojí nahatý, tělnatý Falstaff – Werich otočen ke čtenáři zády, ramena široká jak náprava od vozu, zadeček jako dva kmínky. Nese si k ústům číši vína. Farář pochválil Trnku a Nakladatelství Svoboda. Věděl, že původně jde o Werichův scénář k jeho a Voskocovu filmu, k němuž nikdy nedošlo. „Falstaffovo babí léto“, zaplat Pánbů, kněz v knihovně neměl.

Werichův dopis jsem znal téměř z paměti. Podobně si ho v té době, kdy se moudra nedostávalo, opakovaně četlo více čtenářů. Dovolil jsem si proto hostiteli při čaji ocitovat úvod jednoho odstavce z Werichova dopisu:

„Z touhy po nesmrtelnosti si dovedeme lépe poradit s nemocí, než si uměli poradit Vaši smrtelníci. Není však pravda, že se nám podařilo odstranit pověry a bludy, které lomcovaly Vaši dobou. Po velké námaze bojů Osvícených proti Neosvíceným se nám podařilo pouze nahradit staré pověry novými.“

Farář opatrně položil na gramofon deskou, patřící k mé bývalé knížce jako příloha.

Do pokoje vstoupili Jan Werich coby Falstaff a princ Jana Třísky. Těšilo mne sdílet poslech s farářem Janečkem, s člověkem, který patří do jiného světa. Kniha o lojové kouli – taškáři Falstaffovi putovala do kněžovy knihovny, hned vedle Hrubínovy knížky s fackovacím věnováním. Falstaff, který se mnou léta bydlel a byl mi po ruce, bude teď přebývat v domečku u vysoké hrušky za záhonem růží.

Jako student, kterého zajímalo všechno, mimo technické školy v Preslově ulici v Praze, do které omylem zabloudil, jsem v době, kdy člověk „rozum bere“ viděl všechny hry Jana Wericha s Miroslavem Horníčkem v Divadle ABC ve Vodičkově ulici. Těžkou Barboru a Kleopatru dokonce dvakrát. Později to vše působilo jako očkování proti různým virům. S požitkem jsem panu faráři Janečkovi vylíčil, jak jsem chvíli nechápal, proč diváci mohou smíchem zbourat divadlo, když se Werich s Horníčkem dohadovali o tom, co to asi je, když je to vrásčitý, zelený, scvrklý a není to jedlý, ale nejedlý. Profesor Zde-

něk Nejedlý, národní poučovatel, mravokárce a ministr školství a kultury, nebyl v té době obecně oblíben.

O Janu Werichovi jsem měl trochu pohádkovou představu jako o duchovním králi českého národa. Ta facka, kterou dal Hrubínovi, mi s tou představou zamávala. Pan farář pochválil holašovické koláčky tety Marušky, které jsem tenkrát přivezl, a zapil je vlastním čajem. Mým rozpakům ohledně oné facky rozuměl.

„Jan byl vzácný člověk. Moudrý, vtipný, originální. Především, a to zdůrazňuji, měl-li k tomu publikum.“ Ztišil hlas, jako by nechtěl, aby ho přítel v trenýrkách na fotografii za jeho zády slyšel.

„Jan dokázal být i tvrdý.“

„Na vás asi ne?“

„Ale i na mne. Chtěl, abych promluvil Zdeničce nad rakví. Když jsem se ho po pohřbu zeptal, jestli byl spokojen, jen cosi nelibě zamružel. Pak mi řekl, že ne. Že spokojen nebyl a že si takový řeči mám nechat na kazatelnu. A to mu nestačilo. Ještě, jako bychom hráli mariáš a on hlásil flek, to korunoval slovy: „Bylo to dlouhý. Chtělo to stříhy!“ To mne moc mrzelo. Zdenička to s Janem, ani s dcerou Janou, neměla lehké. Vyrůstala jako sirotek a musela se navíc, coby švadlenka, starat o mladší sourozence. Moc jsem si jí vážil. Copak jsme ji mohli jen tak zahrabat jako zvířátko? Zdeničku jsem obdivoval a Jan si toho byl vědom. Poprvé jsme se nepohodli. Po čase mi, nejspíš jako omluvu a na Zdeniččinu památku, daroval právě tu Hrubínovu knížečku. Jan navíc pohřby nesnášel. Nechodil na ně. Prý mu bude stačit ten jeho. Na tom že bohužel chybět nesmí. Taky mu už v té době nebylo dobře. Zdeničku následoval za půl roku.“

(dokončení v příštím Setkání)

Jaromír Schel

Povídka byla otištěna s laskavým souhlasem paní Aleny Schelové

ČERVENÁ STŘEDA

25. listopadu 2020

Mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru

...a jde to i v době koronaviru!

Červená středa se blíží!

#RED WEDNES DAY

Kvůli koronaviru budou zřejmě omezené možnosti setkání a společných modliteb, ale přesto se zapojit může každý a to třeba i doma!

Jak? Stačí málo!

Modlitba, zapálení svíčky, modlitební setkání či liturgie dle aktuálních epidemiologických pravidel, nasvícení budovy či jiných objektů načerveno – to všechno jsou projevy solidarity, o kterých organizace Aid to the Church in Need informuje pronásledované. Pro ně je velké povzbuzení, že na ně svět nezapomíná.

Zapojte svou fantazii a přidejte se k Červené středě tam, kde právě budete - 25. listopadu 2020!

Online konference o pronásledování pro víru ve třetím světě
V rámci Červené středy se bude také od 13.00 konat online konference na toto téma. Můžete se těšit na české i mezinárodní hosty a svědky pronásledování. Tlumočení do češtiny zajištěno.

Pro aktuální informace sledujte www.cervenastreda.cz a www.facebook.com/cervenastreda.

"BLAHOSLAVENÍ PLAČÍCÍ, NEBOŤ ONI BUDOU POTĚŠENÍ."

Z evangelia podle Matouše 5,4

Kdo v životě neplakal?

I Ježíš plakal!

a znal také nářek svého lidu.
Mnoho nemocných, chudých,
vdov, sirotků, zavržených a
hříšníků se k němu sbíhalo, aby
naslouchali jeho uzdravujícímu
slovu a pookřáli na těle i na
duchu.

¹ Slov. Jan 11,35; Lk 19,41.

"BLAHOSLAVENÍ PLAČÍCÍ, NEBOŤ ONI BUDOU POTĚŠENÍ."

Toto píše Chiara Lubichová ve svém komentáři
k tomuto úryvku z evangelia:

«Ježíš těmito slovy nechce přivést
zarmouceného člověka k pouhé rezignaci
svým příslibem budoucí odměny. On myslí
i na přítomnost.

Jeho království už je totiž zde, i když ne
konečným, definitivním způsobem.

Jeho království je přítomné v Ježíšovi, který
tím, že vstal z mrtvých po nevýslovné
strastiplné smrti, smrt přemohl.

"BLAHOSLAVENÍ PLAČÍCÍ, NEBOŤ ONI BUDOU POTĚŠENÍ."

A je přítomné i v nás, v srdci nás křesťanů:
BUH JE V NÁS. BOŽSKÁ TROJICE,
(OTEC, SYN A DUCH SVATÝ) SÍV NÁS
UCINILA SVUJ PŘÍBYTEK.

Takže blahoslavenství, které Ježíš vyhlásuje,
se může uskutečňovat už nyní.

Utrpení sice zůstane, ale dostaví se příliv
nové síly, která nám pomůže nést zkoušky
života a pomáhat druhým v jejich strastech,
aby je překonali, aby je viděli tak, jak je
viděl a přijímal On jako prostředek
vykoupení...»².

² Ch. Lubichová, Slovo života listopad 1981

"BLAHOSLAVENÍ PLAČÍCÍ, NEBOŤ ONI BUDOU POTĚŠENÍ."

CHIARA LUCE BADANO

Děvě jako my, které žilo naplno náš stejný
ideál, ideál sjednoceného světa, se v 18. letech
realizovala a dosáhla štěstí, které trvá věčně!
Ano, šťastná, plná radosti, to je titul, jakým ji
církve nyní uznává, když ji nazývá
blahoslavenou! Ale co udělala zvláštního ve
svém životě? Jak dosáhla tohoto cíle?

Ve 14 letech napsala: "Znovu jsem objevila
evangelium v novém světle. Pochopila jsem, že
jsem nebyla pravou křesťankou, protože jsem
ho nežila do hloubky.

Nyní chci, aby se tato úžasná kniha stala mým
cílem života. Nechci a nemůžu zůstat
analfabetem tak mimořádného poselství. Tak
jak je pro mě jednoduché naučit se abecedu,
stejně to musí být i v tom, abych se naučila se
žít podle evangelia."

Utěšme ty, kteří jsou smutní

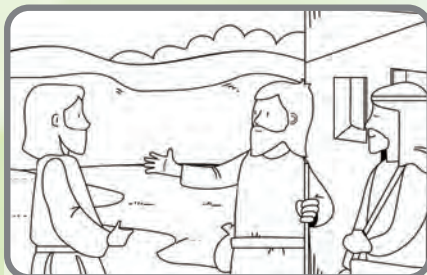
„Blahoslavení plačící,
neboť oni budou potěšeni.“ (Mt 5:4)

Příkladem toho je příběh učedníků
v Emauzích (viz Lk 24:13-32).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš byl právě zabit.
Dva z jeho následovníků opustili Jeruzalém
a cítili se velmi smutně. Podél cesty potkali
cizince, který se k nim připojil.

Cizinec je utěšoval a vysvětli,
že přestože byl Ježíš zabit, zvítězil.
Učedníci se začali cítit lépe a vyzvali ho,
aby s nimi zůstal na večeři.

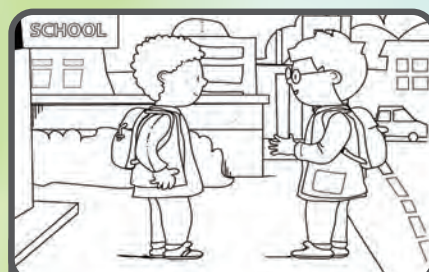
Uvědomili si, že to byl Ježíš!
Vstal z mrtvých! Potom zmizel,
ale jejich srdce byla plná radosti.

Roberto z Itálie psal ve škole test z francouz-
štiny, ale bohužel dostal špatnou známku.

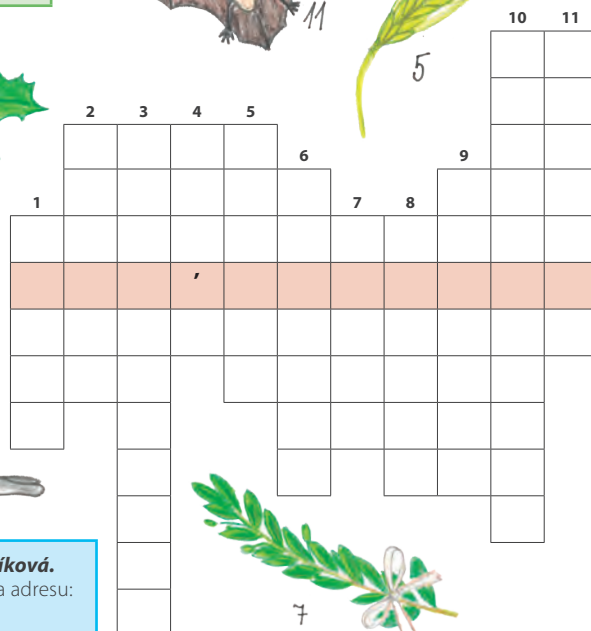
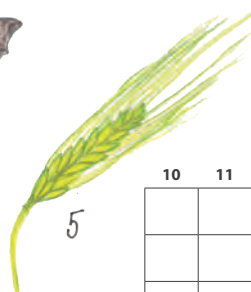
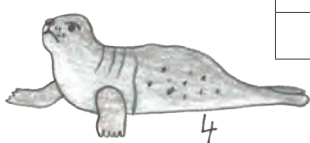

Když odcházel ze školy, hrozné ho to mrzelo.
Přišel za ním jeho spolužák Paolo, přestože ho
moc dobře neznal.

Paolo Roberta utěšil. To mu dalo naději,
že to příště bude lepší.

Blahoslavení neboli šťastní ti, kteří pláčou, neboť oni budou potěšeni. (Mt 5, 4)
Plakat můžeme nad tím, když uděláme něco špatného nebo druhým ublížíme; také
můžeme plakat, když nám něco nejde nebo nás něco trápí; ale také je možno plakat
ze soucitu nad utrpením druhých, vcítit se do bolesti a trápení svých kamarádů.
Jeden moudrý svatý muž žijící ve 4. stol., který se stal mnichem, řekl: „Tvář omytá
slzami je nevýslovně krásná.“ Víš, jak se jmenoval? ... (viz tajenka).

V září byli vylosováni tito tři výherci: **Šimon Lapeš, Jakub Hrbek a Monika Kovaříková.**
Všem výhercům gratulujeme a posíláme odměnu. Vyluštěnou křížovku pošlete na adresu:
katechetky@bcb.cz. Nezapomeňte připsat celou adresu!

Komenského výzvy dnešnímu člověku?

15. listopadu uplyne 350 let od smrti Jana Amose Komenského. Nechci zde vzpomínat čítankového „učitele národů“, neboť tahle pečeť bezpečně uzavřela mnohým pochopení podstaty Komenského výzev. Co to bylo za výzvy? Mají dnes co říci k životu, který žijeme my? Odpovídá Komenského *Obecná porada o nápravě věcí lidských* na některé naše otázky, obavy, krize? Proč právě toto dílo?

Foto: Zuzana Svobodová

De rerum humanarum emendatione catholica je vrcholné dílo výjimečně nadaného, pracovitého a mnohými způsoby zkoušeného muže, který po všem, co přestál, nepřestal doufat, že věci lidské lze napravit a z této naděje a zkušenosti vyrostl promyšlený koncept, předložený tímto rodákem z Moravy učeným, zbožným a vznešeným mužům, „světlům Evropy“ a skrze ně celému světu. Dnes žije již druhá generace, která má k dispozici toto dílo i v českém jazyce. Co z něho známe? Ptám-li se na znalost některého Komenského díla dnešních vysokoškoláků studujících humanitní či sociální vědy, jmenují většinou *Didaktiku*, *Informatorium školy mateřské* a *Labyrint světa a ráj srdce*; mnozí vědí, že byl úspěšným autorem učebnice latinského jazyka. Můžeme na tuto znalost dnes již navázat pokročilým k obeznámení se s vrcholným dílem Komenského?

Chceme-li rozumět koncepci *Porady*, máme k dispozici krátké dílko *Cesta světla*, v němž vykládá podstatu nové vědy, *pansofie*, pomocí níž má proniknout světlo do temnot lidských životů a světa. Zde již nepromlouvá jen nadaný autor útěšných spisů, jazykových učebnic, ani jen kněz, který připravuje učebnice pro rychlé obnovení vzdělanosti po návratu do vlasti, odkud jako nekatolík roku 1628 odešel, netušíc, že až do své smrti roku 1670 se už nikdy natrvalo do vlasti nevrátí. Zde promlouvá člověk, který si uchoval pevnou naději i poté, co prožil smrt

nejbližších, roky ukrývání, odchod z domova, válku i úmyslné zapálení jeho knihovny – a tím zničení mnohaleté práce.

Co je však dnes stále Komenského výzvou, která dosud nebyla pochopena? Podle slov Jana Patočky pochopil Komenský koncem dvacátých a počátkem třicátých let 17. století, co znamená výchova. Jistě již předtím se tímto tématem zabýval. V čem však byl nyní rozdíl? Co bylo od této doby tak objevného na Komenského pojetí výchovy, na *pansofii*? Výchovu chápe Komenský jako to, co je s to učinit život člověka lidským. Jsou sice různé „věci lidské“, ale výchova není jen jednou z nich, výchova je podstatou všech lidských věcí. Výchova není tedy něco z toho, čemu se člověk může, nebo nemusí věnovat. Zda člověk bude či nebude pracovat, studovat či vytvářet umělecká díla, je věcí píle, nadání, rozhodnutí, či nejrůznějších okolností. Proč je výchova něčím jiným? Protože lidská bytost je jinak. Jinak než nerosty, rostliny, živočichové, věci. Jinak než cokoli jiného ve světě. Je sice spolu s nimi ve světě, ale je také na světě, to znamená, že člověk je si vědom toho, že pobývá na světě, svět je pro něj světem, totiž nějakým celkem, jehož je člověk součástí. Člověk je schopen nejen vnímat, ale i chápat sebe sama jako bytost, která žije ve světě. A k čemu je takové chápání dobré? Co by z této odlišnosti člověka vůči jiným a jinému ve světě mělo plynout? Zakládá tato odlišnost nějakou jinou, vý-

jimečnou odpovědnost člověka? Komenský byl přesvědčen, že ano. Komenský byl přesvědčen, že člověk žije ve světě s výjimečným posláním, totiž s posláním učinit se lidským, stát se tím, kým jej Stvořitel určil a takto působit ve světě.

Člověk se jako člověk narodí, ale lidským se má a může teprve stát. K tomu, aby se člověk mohl stát lidským, věřil Komenský, dostává člověk v průběhu života šance, šance naplnit své poslání stát se lidským. Tyto šance mohou pomáhat připravit již ti, kteří pokročili na cestě výchovy, vychovatelé. Přitom však samotný proces výchovy spočívá nikoli v rukách lidského vychovatele, ani jen v rukách vychovávaného. Vychovatel má pomáhat, připravovat cestu výchovy. Vychovávaný se na cestě výchovy má postupně otevírat vědomí o vlastní svobodě a odpovědnosti za své činy, za svůj život. Čím více kdo postupuje na cestě výchovy, tím více přebírá odpovědnost za své činy, tím více je autorem svého života, zároveň tak ale, je přesvědčen Komenský, rovněž více poznává, že tento svět se vším, co je na něm, patří Hospodinu, živému Bohu, který je skutečným Učitelem, skutečnou autoritou ve výchově, má-li člověk naplnit své poslání a stát se lidským. V čem tedy výchova spočívá?

Komenský pochopil, že výchova nespočívá ve znalostech „účinných“ speciálních věd, tedy ve vědění, které je mocné ve svém účinku, které dokáže manipulovat s nejrůznějšími zdroji v tomto světě, ale které nedokáže člověka vychovat k lidskosti, protože silou tohoto na jednotlivosti zaměřeného vědění je pouze manipulace a ta lidskou svobodu ruší, nikoli pozdvihuje. Komenský proto zdůraznil, že k tomu, aby člověk splnil své nejdůležitější poslání, aby se stal lidským, je zapotřebí jiného vědění, než toho, které znamená moc. V roce 1626 zemřel anglický filosof, státník, vědec, právník, Francis Bacon, který se proslavil právě výrokem o moci vědění: „*vědění je moc*“ (vědění a lidská moc jedno jsou) – zde má kořeny představa vědění jako mocenského potenciálu, jakéhosi arzenálu, kterým člověk disponuje. Komenský ale navrhuje jiné vědění, než toto účinné, s věcmi a bytostmi manipulující, mocné. V čem je ona novost Komenského *jiného* vědění? A proč vůbec Komenský chce nějaké jiné vědění? Proč se nechtěl spokojit jen s účastí na rozvíjení onoho vědění, které je účinné? Otevřete-li například jeho dílo *Jedno nezbytné (Unum necessarium)*, odpověď naleznete.

PhDr. Bc. Zuzana Svobodová,
Ph.D., katedra pedagogiky TF JU

DCR připravuje a zve...

Podzimní kurz přípravy na manželství od října 2020, při kterém se v šesti sezeních zaměříme na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib. Setkání se konají vždy v úterý večer od 18:00 do 19:30 hodin, **můžete se připojit 27. 10., popř. 3. 11.** Přihlášky na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“ tentokrát 3. středu v říjnu 21. 10. v 17:30 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí.** Nekoná se v obvyklou poslední středu v měsíci kvůli podzimním prázdninám. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

Setkání manželů 50+, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova s názvem „**Jak naplnit prázdné hnízdo?**“ V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkoví. Koná se **6.–8. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem.** Koná se ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském, přihlášky na emailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.

Duchovní víkendová obnova s hostem Mons. Václavem Malým 27.–29. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem pro rodiny s dětmi (za neuskutečněný květnový termín). Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvláště pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas.**

„Světlo se šíří světem“ v neděli 13. 12. ve 14:00 v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (u piaristů) – setkání pro rodiny, jejichž děti odešly příliš brzy. Zveme na bohoslužbu, při níž chceme pamatovat nejen na naše zemřelé děti, ale i na jejich rodiny a blízké, přátele. Po bohoslužbě nabízíme setkání u malého občerstvení v prostorách kláštera.

Představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna **v dramizaci Radka Malého a Matěje Formana se nemohlo v říjnu konat kvůli karanténě hereckého souboru. Jednáme o náhradním představení, které by se mělo uskutečnit 18. 1. 2021.**

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz
Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

KAREL WEISHÄUPEL:

V Charitě jsem se naučil naslouchat

1. září 2020 nastoupil do funkce ředitele Oblastní charity Sušice Karel Weishäupel, který je zkušeným charitním pracovníkem – přichází z Diecézní charity Brno, kde pracoval od roku 1998 na různých pozicích. Posledních 11 let působil jako vedoucí denního stacionáře Effeta pro osoby s mentálním nebo kombinovaným postižením či autismem. Nyní se vrátil do svého rodného kraje, kde má rodinu, přátele a vždy se sem rád vracel.

Co Vás přimělo ucházet se o místo ředitele sušické Charity?

Prvním impulsem bylo to, že bych se ještě rád někam profesně posunul. V Diecézní charitě Brno jsem pracoval celkem 20 let a měl jsem pocit, že potřebuji změnu. Vždycky jsem měl po nějakém čase období, kdy jsem cítil tuto potřebu. Také v Diecézní charitě Brno mi bylo několikrát umožněno se v rámci organizace dostat na vyšší post. Vnímám jsem ale, že po 11 letech na stejné vedoucí pozici už další profesní růst není možný. Sledoval jsem tedy různé možnosti a zaujalo mě výběrové řízení na ředitele Oblastní charity Sušice. Zjišťoval jsem, jaká je v organizaci situace, zajímal jsem se, jaké služby organizace zajišťuje, pročítal webové stránky. Vnitřně jsem cítil, že by to pro mě mohl být nový posun v oblasti, které se věnuji 20 let, a příležitost využít načerpané zkušenosti. Druhým důležitým impulsem bylo, že jsem rodák ze Sušice, 20 let jsem žil v Brně a postupně jsem s přibývajícím věkem cítil touhu se vrátit ke kořenům, rodině, která žije v Sušici. A tak jsem se účastnil výběrového řízení, které vyhlásila Diecézní charita České Budějovice, pod níž Oblastní charita Sušice spadá, to jsem nakonec vyhrál a v září nastoupil do funkce.

Charita je tedy pro Vás již dobře známým prostředím. Na jakých pozicích jste v Charitě pracoval?

V Charitě jsem začal pracovat v roce 1999, nastupoval jsem na

pozici sanitáře do odlehčovací pobytové služby Denní a přechodný pobyt pro seniory. Dělal jsem i trochu údržbářskou práci, ale mou hlavní náplní byla práce se seniory. Zajišťoval jsem péči o klienty, hygienu, rozvozy obědů, večeří, aktivizaci a komunikaci se seniory, společné vycházky, případně výlety. To byla moje první zkušenost s Charitou a důležitá praxe. Po roce mě oslovil vedoucí denního stacionáře Effeta s nabídkou pozice vychovatele, protože jsem měl vystudovanou pedagogickou školu. Věnoval jsem se lidem s mentálním a kombinovaným postižením. V Effetě jsem nakonec zůstal zbývajících 19 let. Asi 7 let jsem byl v přímé péči s klienty, pak mi byla nabídnuta pozice individuálního terapeuta. Po dalším roce jsem přecházel na pozici koordinátora jednoho z domů Effety. Na této pozici jsem už řídil tým lidí, připravoval jsem koncepci stacionáře a byl jsem v kontaktu s klienty i jejich rodinnými příslušníky. V roce 2009 jsem byl osloven, abych převzal řízení celého denního stacionáře. Od té doby do roku 2020, tedy 11 let, jsem pracoval jako vedoucího Denního stacionáře Effeta.

Jakou dosavadní zkušeností z charitního prostředí byste rád přispěl sušické Charitě?

Určitě je to zkušenost s řízením větší organizace. V Effetě jsem měl pod sebou zhruba 30 pracovníků, převážně žen. Celých 11 let jsem se učil, jak spolupracovat s kolegy a kolegyněmi,

vzdělával jsem se v managementu, oblastech řízení neziskového sektoru, učil jsem se komunikovat s týmem, motivovat ho, posouvat i hodnotit. Podílel jsem se také na vytváření strategie Diecézní charity Brno.

Byla to pro mě hodnotná zkušenost, kterou jsem dříve nepoznal a myslím si, že jsem se za těch 11 let doopravdy naučil naslouchat kolegům, vyslechnout jejich problémy, poradit a vést tým tak, aby bylo zajištěna spokojenost pracovníků a kvalita poskytovaných služeb. Navíc jsem v praxi běžně komunikoval s klienty i jejich rodinnými příslušníky. Rád bych tedy v sušické Charitě zužitkoval dosavadní zkušenosti s komunikací a řízením větší organizace včetně tvorby koncepce a strategického plánování organizace. Strategické plány a řízení jsou pro větší organizace velmi důležité.

Jaké pracovní i osobní výzvy před Vámi stojí?

Jsem ve funkci teprve krátce, takže první týdny byly hodně seznamovací, abych mohl trochu proniknout do organizace, vycítil, jaká je tam atmosféra, jak lidé reagují na některé podněty. Měl jsem možnost navštívit několikrát střediska organizace v Sušici, Kolinci, Kašperských Horách i Železné Rudě, účastnil jsem se pracovních porad týmů, klientských porad, s některými pracovníky jsem řešil pracovní i osobní záležitosti. Všechna setkání považuji za důležitá a inspirativní. Také jsem se seznámil s představiteli města Sušice, s některými starosty okolních obcí nebo se zástupci dalších organizací na Sušicku. Pro mě je teď velká výzva dokončit dotační řízení pro rok 2021, chci se víc zaměřit na financování sociálních služeb, konzultovat to i s pracovníky na Plzeňském kraji. Další výzva bude udělat si i takový rozhled, kam by se mohly dál sociální služby posouvat – například pečovatelská služba a její rozvoj do budoucna, možnosti zřízení dalšího střediska, takže to jsou takové pracovní výzvy v delším horizontu.

Máte už nějaké vize dalšího fungování Oblastní charity Sušice?

Za důležité považuji vytvoření střednědobého strategického plánu nebo celkového konceptu organizace, které tady chybí. Další vizí je nastavení jasných procesů řízení organizace

a kompetencí pracovníků, aby každý věděl, co má dělat. Připravujeme také plán akcí a pravidelných setkávání s pracovníky, na kterém budou vždy všichni seznámeni s vývojem a vizemi organizace. Díky projektu 7 statečných, který realizujeme s organizací TUDYTAM, se již podařilo aplikovat některé změny, teď nás čeká zavedení nově vytvořeného systému hodnocení pracovníků a zpětné vazby. I to je velmi důležitá součást kvalitního řízení a fungování organizace. Určitě se chci také věnovat individuálnímu setkávání s pracovníky Charity.

Co Vás v nové funkci čeká v nejbližších dnech či měsících?

V nejbližších dnech mě a můj nejbližší tým čeká dokončení žádostí na dotace a příprava rozpočtu organizace na rok 2021. Mám také v plánu schůzky se zástupci sociálního odboru Plzeňského kraje. Dále plánuji ještě setkání s dalšími starosty obcí a také debata nad blížící se Tříkrálovou sbírkou, která patří mezi důležité charitní akce a je potřeba zajistit celou její organizaci.

Plánujete nějaký nový projekt nebo rozšíření stávajících služeb?

Ano, byl bych rád, pokud by se podařilo, abychom výhledově otevřeli další středisko pečovatelské služby a odlehčovacích služeb, více se otevřít regionu. To je opravdu jedna z priorit. Co se týká nového projektu, tam je to vždy otázka možností financování i záměru Plzeňského kraje, možností města Sušice a obcí spolupodílet se na financování služeb pro své spoluobčany. Je to všechno věcí vývoje a komunikace. Jedna ze služeb, která zde chybí je domácí paliativní péče. Ta zajišťuje domácí péči nevyléčitelně nemocným lidem v terminálním stadiu nemoci. Velký potenciál vidím také v půjčovně kompenzačních pomůcek, kterou provozujeme. Je tam určitě ještě prostor pro její vylepšení a profesionalizaci, rozšíření nabídky pomůcek, mohla by být výhledově součástí nějakého většího projektu sociálního podnikání.

Pane řediteli, děkuji za rozhovor.

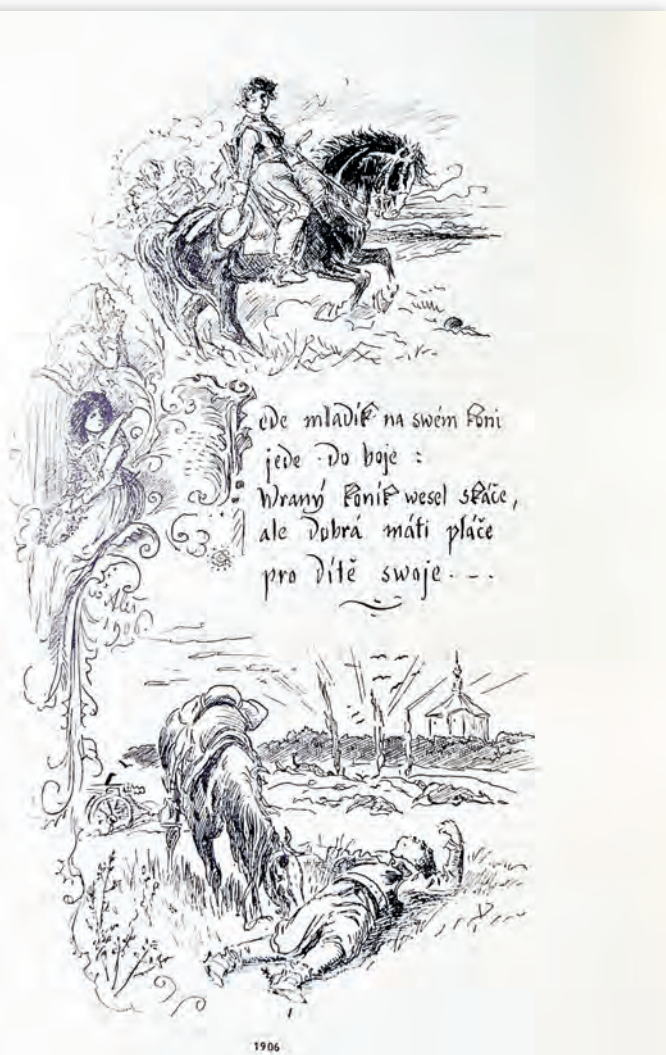
*Ptala se Martina Nováková,
Diecézní charita České Budějovice*

Oblastní charita Sušice se zaměřuje na poskytování sociálních služeb v ORP Sušice a v okolních obcích do 20 km, zejména na terénní služby sociální péče pro seniory a osoby se zdravotním postižením. Prostřednictvím Pečovatelské služby a Odlehčovací služby zajišťuje pomoc klientům v domácnostech a podporuje pečující rodiny, a to i v odlehlých obcích. Současně poskytuje odborné sociální poradenství lidem v obtížných životních situacích, realizuje Sociálně aktivizační službu pro seniory a ve spolupráci s Městem Sušice provozuje Sociálně integrační byty, díky nimž podporuje osoby bez přístřeší, které se aktivně snaží řešit svou obtížnou životní situaci. V Kašperských Horách pak provozuje Volnočasový klub Jonáš pro děti a mládež. Organizace má své sídlo v Sušici a dále střediska v Sušici, Kolinci, Kašperských Horách a Železné Rudě.

Foto: archiv OCH Sušice

Esej o Bílé hoře

Dva obrázky od Mikoláše Alše. První je datován 1906 a pochází ze souboru Alšova Špalíčku. „Jede mladík na swém koni jede do boje: wraný koník vesel skáče, ale dobrá máti pláče pro dítě swoje...“ Mladík kornet od arkebuzířů, někdy se jim říkalo „mušketyři na koni“. Na spodním dílu obrázku stejný mladík leží mrtvý na zemi, koník k němu smutně sklání hlavu a za nimi bitevní pláň s letohrádkem Hvězdou. Druhý obrázek o rok starší, opět jezdec, tentokrát kornet smrták, za ním prázdná bitevní pláň a letohrádek Hvězda. Oba obrázky přesně vyjadřují, co obecně znamená Bílá hora. Nadšení, prohru, zkázu a staletou porobu.

Byla neděle 8. listopadu, svátek Čtyř korunovaných mučedníků, když císařská armáda obdržela heslo „Sancta Maria“ a krátce po poledni nastoupila do bojových pozic. V jejím čele, pod vedením vévody Maxmiliána I. Bavorského, stálo několik zkušených velitelů, z nichž Jan Tserklaes hrabě Tilly vynikal nejen svými vojenskými znalostmi a praxí, ale také pevnými morálními zásadami a hlubokou vírou. V oddílech, kde si vojáci připínali na rukávy bílou pásku, přisluhovali svátostmi

kněží – karmelitáni a jezuité. Jejich působení značnou měrou pozitivně ovlivnilo kázeň a odhodlání císařské armády.

Na rozdíl od císařských, neměla stavovská protestantská armáda v čele skutečně zkušené válečníky. Nejvyšší velitel kníže Kristián z Anhaltu byl více diplomat než vojevůdce. Podřízení velitelé, např. Jindřich Matyáš hrabě Thurn, byli sice ostřílenými vojáky, ale dokázali účinně velet spíše menším jednotkám než celé armádě. Pokud se týká aktivit protestantských duchovních, na rozdíl od svých katolických kolegů, nebyli na bojišti vidět.

Bitva byla prohraná od chvíle, kdy se 1 300 pěšáků z Thurnova pluku 300 metrů před nepřítelem náhle zastavilo, odhodilo zbraně a dalo se na útěk. Velení české stavovské armády následně ztratilo kontrolu nad bojovými operacemi a jednotky začaly podnikat na svoji pěst. Sól akce, jakou byl např. zásah jezdeckého pluku arkebuzířů, vedených synem vrchního velitele mladým Kristiánem z Anhaltu, nemohl výsledek bitvy přes všechno hrdinství a prokazatelnou odvahu, zvrátit. Veli-

telé jednotlivých formací začali opouštět bitevní pole. U zdi bělohorské obory bitva skončila.

Od bitvy na Bílé hoře uběhlo dlouhých 400 let. Bitvou snad ani nebyla, pouze se na bělohorské pláni odehrála „*una grossa scaramuccia*“ jedna větší šarvátka, jak se vyjádřil jeden z podřízených italských katolických velitelů. Vítězství císařské armády bylo rychlé a nečekané. Maxmilián Bavorský, generálové Tilly nebo Buquoy tomu nemohli dlouho uvěřit. Přes všechn stáletý „*pláč nad Bílou horou*“ nutno otevřeně přiznat, že zvítězila armáda, která, vedle pevné víry, měla vysokou kázeň a profesionalitu. S tím se ovšem jednotky Fridricha Falckého složené z vojáků různých protestantských konfesí, vyznačující se nejednotností vedení, celkovou dezorganizací a v neposlední míře i nedostatkem profesionality, nemohly měřit.

Heslo vítězné armády „*Sancta Maria*“ má svůj počátek v nálezu vyobrazení Panny Marie, který učinil karmelitánský kněz Dominic de Jesu – Maria, několik dnů před bitvou, v ruinách strakonického hradu. S obrázkem zavěšeným kolem krku, doprovázel vojáky na bitevní pole. Po necelé hodině boj skončil. „*Přišel jsem, viděl jsem, ale je to Bůh, kdo je vítězem*“ oznamoval vévoda Maxmilián I. Bavorský papeži Pavlu V. do Říma. Obrázek Madony ze Strakonice – Panny Marie Vítězné – byl posléze přenesen do Říma a 8. května 1622 jej nástupce Pavla V., papež Řehoř XV., věnoval právě dostavěnému karmelitánskému kostelu. Dnes v římském kostele Panny Marie Vítězné, který je dílem významného architekta barokního Říma Carlo Maderny, připomíná bělohorskou bitvu freska v presbytáři a čtyři rozměrná plátna v sakristii. V kostele, vedle Berniniho Extáze sv. Terezie, pozdraví poutníka z Čech i Pražské Jezulátko.

V průběhu let, které uplynuly od 8. listopadu 1620, dozrало hodnocení bělohorské bitvy a jejích následků českými historiky nejrůznějších obměn. Od těch, které do dnešních dnů obecně a někdy poměrně demagogicky označují bitvu jako tragédii, až po ty, které bělohorskou porážku považují za spásu českého národa. Snad nejvýstižněji vystihl podstatu Bílé hory historik profesor Josef Kalousek, když o vůdcích českého protihabsburského povstání a o jeho důsledcích napsal: „*Na prapor svůj napsali víru protestantskou a výsady stavovské, v celém průběhu povstání nejeví se žádné pohnutky národní, a nenárodní tento boj skončil se odsouzením národnosti české na smrt*“.

Asi proto na druhém Alšově obrázku kornet od arkebuziíů – smrták. Kalouskovo hodnocení není ovšem tak docela objektivní. Jiný významný český historik Josef Pekař poměrně důsledně popíral, že „*s vítězstvím protireformace počíná se v duševním životě země jediná bezútěšná poušť*“. Naopak po Bílé hoře dochází v období baroka k soustředění činorodé lásky a mravní síly „*k záchraně a obnově národního vědomí*“. Dochází k obrovskému vzepětí hospodářské a kulturní úrovně historických Českých zemí. Svůj základ má v nebývalém rozvoji mariánského kultu a v neposlední řadě také ve svatořečení patrona českobudějovické diecése sv. Jana Nepomuckého.

JUDr. Jan Kotous;
Foto: archiv Jana Kotouse

ODEŠEL PAN PROFESOR Theodor Pártl (30. 9. 1933–4. 10. 2020)

V neděli 4. 10. 2020 náhle zemřel pan profesor Theodor Pártl, člověk, který zasvětil svůj život učitelské profesi, hudbě, přírodě, lásce a službě lidem.

Na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna vyučoval hudební výchovu v letech 1993–2013. Předtím třicet let působil na Střední pedagogické škole v Prachaticích, kde v roce 1963 založil Pěvecký sbor jihočeských učitelů. Sbormistrovství se věnoval do posledních dnů. Jeho skromnou povahu nezměnila ocenění, jakými byla třeba Cena Bedřicha Smetany (2008) nebo Stříbrná pamětní medaile Senátu (2018), ani spolupráce s významnými osobnostmi uměleckého světa (za všechny zmiňme například mistry Eduarda Hakena, Radovana Lukavského či Alfréda Strejčka).

Pan Theodor Pártl se stal osobností, která skutečně ovlivnila životy mnoha lidí. Dokázal předávat své přesvědčení, že: „*Všechno opravdové je prosté a silné – příroda, umění i člověk*“. Rád chodil podél řeky a chytal pstruhy, byl členem Sokola a Historického spolku Schwarzenberg, angažoval se v komunální politice za stranu KDU-ČSL, i v době komunismu šířil křesťanské myšlenky, patřil k lidem, kteří nedbají na osobní prospěch a snaží se sloužit ostatním.

Posláním člověka pro něj bylo vytváření dobra a hledání krásy.

Měli jsme ho rádi.

Mgr. Anna Voříšková,
sbormistryně PSJU a vyučující na Biskupském gymnáziu

ZTRÁTY A OBJEVY podruhé...

Život přináší ztráty, ale přináší také objevy. Tohle je dobré vědět od mala: je třeba naučit se hledat a objevovat, když člověka postihne ztráta. A tak jsme se i letos vydali společně s rodinami za objevy. Ztráty už jsme totiž v životě zažili. Skupina dětí, kterým zemřel někdo blízký, se setkala u kostela na Dobré Vodě u Českých Budějovic a vydala se na cestu objevů do Českého Švýcarska u Českých Budějovic.

Když člověku někdo zemře, přichází smutek. Je to přirozené, a jak odborníci říkají, je to také dobře. Chvilky štěstí střídají v životě chvíle smutku, jsou to emoce ve svých krajních polohách, opačných pólech. Je to přirozené, proto pláčeme. Jenže smutek musí ven, jinak nám může poškodit naše zdraví.

Jak tedy na to, abychom ve smutku nezůstali vězet? Písmo vyzývá k tomu, abychom se radovali, ale určitě to neznamená křečovitě držet úsměv na tváři, zastírat to, co se opravdu děje v nás někde v hloubce. A s dětmi je to stejné. I ony mají své radosti a smutky, a když je smutek opravdu velký – zemře bráška, sestřička, tatínek, je třeba být človíčkovi nablízku. Často bývá smutek dítěte při úmrtí člena rodiny stranou pozornosti. Jednoduše proto, že dospělý má dost práce sám se sebou, aby vše zvládl, zabývá se svými emocemi. Praktická starost o dítě ho častokrát sice doslova drží při životě, pomáhá navrátit do běžného života, ale honem raději s dítětem pryč od smutku, nevíme, jak do toho.

Pak se zdá postupem času vše klidnější, život se po ztrátě blízkého člověka vrací velmi zvolna a docela pomaloučku do normálu. Ale co děti?

Diecézní centrum pro rodinu i domácí hospic Kleofáš v Třeboni proto připravily jako minulý rok na podzim sobotní odpoledne plné putování za aktivitami a nejedním objevem. V přírodě je vždy co objevovat a od přírody je vždycky možné se učit. Jen vzpomeňte na sv. Františka a jeho vztah ke všem živáčkům, bratru Slunci a sestře Luně.

Tentokrát jsme nacházeli paralely pro své ztráty v životech stromů, objevovali jejich krásu, houževnatost, společenství lesa, sílu života v semenech a mnoho dalšího. A sem tam to byla legrace, když jsme jako rodina měli vytvořit strom, běhat štafetu na provázku s kamínkem (ta zátěž ztráty nás přece jako rodinu hodně stmelila). Naučili jsme se skládat z papíru krabičku se srdíčkem, malovali pamětní kameny (samozřejmě na památku našich milých, kteří s námi už nejsou).

Nemohlo chybět ani to, že jsme udělali dobře i našim bříš-

Rodinný strom plný života a radosti

kům – skvěle opečené buřtíky nás posílily k závěrečnému úkolu.

Na krásném místě jsme totiž založili kešku s poselstvím pro všechny smutné. Je jím kromě tajných věcí jedna moudrá povídka o tom, jak velká zničující zátěž, která měla vést ke smrti a nicotě, může být proměněna v sílu a život. A to je přece evangelijní zvěst, které se doslova potřebujeme dotknout. A v našem odpoledni se to aspoň trochu podařilo. Cestou se v přestávkách mezi aktivitami odehrávaly minirozhovory dětí i dospělých o škole, starostech o babičku, zemřelém bráškovi, smrti, domácích mazlíčcích, o síle od Boha – prostě o životě. Během chvilky jsme si byli hodně blízcí...

Proto moc nepřekvapilo, že závěrečné sdělení: příště zase za rok bylo komentováno: „No to snad ne, proč až za tak dlouho?“ A proč až za rok? Protože nechceme v tématu ztráty udržovat děti a jejich rodiny zbytečně. Jen otevřít téma, neutíkat od něj, být druhému nablízku a hledat společně cestu s novým porozuměním životu... prostě objevovat. Teď nás jednotlivé podněty budou provázet, možná nám postupně dojde i to, co jsme v první chvíli v sobotním programu v přírodě hned neviděli. Možná se vás ztráta netýká, a to je jen dobře. Ale kdybyste byli zvědaví, naše keška má název Ztráty a objevy podruhé – můžete ji objevit. A stejně i tu první s názvem Ztráty a objevy, která je uschována rovněž poblíž Českých Budějovic.

A na závěr ještě odkaz na fotogalerii <http://dcr.bcb.cz/Fotogalerie/fg/Ztraty-a-objevy-podruhe>

– dcr –

Foto: archiv DCHCB

Ředitel diecézní Charity Jiří Kohout společně s vedoucí služeb Střediska DCHCB Petrou Brychtovou předali kytici s 15 růžemi pracovníci Janě Komardinové (uprostřed).

Dům sv. Františka 15 let ve službě potřebným

Dům sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí je domovem pro čtyři desítky lidí se zdravotním postižením. V listopadu si připomínáme 15 let od doby, co charitní chráněné bydlení otevřelo své dveře potřebným.

V roce 2002 postihla jedna z největších povodní také město Veselí nad Lužnicí. Tehdy vznikla myšlenka postavit náhradní ubytování pro obyvatele, zejména seniory, kteří v důsledku povodní přišli o svůj domov. Za významné finanční pomoci sponzorů z Čech i zahraničí (Deutscher Caritasverband Freiburg, Charita diecéze Bolzano, nadace Renovabis aj.) a státu byla v roce 2004 zahájena výstavba třípodlažního penzionu pro seniory – 24. října posvětil tehdejší biskup Mons. Jiří Paďour základní kámen. Jako pobytové zařízení sociální služby byl Dům sv. Františka slavnostně otevřen 10. listopadu 2005, den na to se pak nastěhovali první obyvatelé. V roce 2007 došlo s novou legislativou ke změně typu sociální služby na chráněné bydlení pro seniory a zdravotně postižené, od roku 2018 se charitní chráněné bydlení s celkovou kapacitou 38 klientů zaměřuje primárně na osoby se zdravotním postižením nad 30 let, jež mají sníženou soběstačnost z důvodu tělesného, mentálního nebo kombinovaného postižení a jejich zdravotní stav vyžaduje asistenci jiné osoby. V Domě sv. Františka našli aktuálně domov také tři duchovní se zdravotním omezením.

Obyvatelé Domu sv. Františka se mohou účastnit různých aktivizačních činností, včetně těch tvůrčích, výletů, besed, kultur-

ních akcí. Kolem domu je velká oplocená zahrada s lavičkami pro odpočinek i relaxaci, jež byla v roce 2019 revitalizována. Klienti zde v rámci aktivizace vysázeli ovocné keře, které někdy několikrát v týdnu opečovávají.

Nechybí také pravidelné bohoslužby v kapli zasvěcené sv. Františkovi, o kterou se v charitním domě zasadil P. Hugo Pitel, bývalý prezident českobudějovické diecézní Charity. Z dřívějších skladovacích prostor díky podpoře sdružení Cesta 121, biskupství v Řezně, bratra zemřelého biskupa Mons. Jiřího Paďoura a dalších dobrodinců vzniklo v roce 2015 důstojné místo pro bohoslužbu.

Celodenní oslava k 15letému výročí Domu sv. Františka měla být zahájena v sobotu 10. října 2020 od 10 hod. mší svatou s Mons. Vlastimilem Kročilem, biskupem českobudějovickým. Vzhledem k vyhlášení nouzového stavu a zpřísněným hygienickým opatřením ale musela být zrušena.

Ve čtvrtek 8. října se v kapli v Domě sv. Františka konala pouze komorní mše svatá. P. Jan Skibiński, duchovní správce veselské farnosti, se přimlouval a pomodlil za všechny obyvatele a současné i bývalé zaměstnance chráněného bydlení. Ředitel diecézní Charity Jiří Kohout předal symbolických 15 růží nejdéle působící pracovníci Janě Komardinové, která v Domě sv. Františka pracuje již patnáctým rokem.

Martina Nováková,
Diecézní charita Č. Budějovice

Třicáté narozeniny Bigy

Vážení přátelé, připravili jsme pro Vás průřez historií Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Naše škola totiž v září oslavila kulatých 30 let od svého založení. Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přejí do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm pokračování našeho povídání.

Pátera Josefa Prokeše nemusím určitě čtenářům Setkání představovat. Spirituál, který po dobu více než šesti let duchovně působil mezi studenty našeho gymnázia, se zasloužil o vznik tradic, které jsou u nás stále živé. Namátkou si vzpomeňme na jím založené Bigy tábory, „Studentské středy“ nebo společné výstupy žáků a učitelů na Kletě. Josef Prokeš se významně podílel také na obnově studentského kostela Svaté Rodiny. Uměl nadchnout jak studenty, tak i širokou veřejnost a společnými silami se podařilo tento kostel obnovit. Pokud jste zde ještě nebyli, přijďte se podívat, protože tak optimistické místo často neuvídíte.

Druhým hostem je Hynek Látal. Absolvent našeho gymnázia, který v současné době přednáší na Filozofické fakultě Jihočeské univerzity. Hynek Látal je zároveň výraznou osobností českobudějovické kulturní scény a také výstavy, které připravuje jako kurátor, jsou vždy zárukou kvality.

P. ThLic. Josef Prokeš – bývalý spirituál školy

Proč vlastně Biskupské gymnázium v Českých Budějovicích potřebujeme? Což nemáme ve městě dost kvalitních státních gymnázií? Čím je Bigy tak zvláštní, že je dobře, aby bylo? To jsou otázky, které jsem si často pokládal během své služby spirituála. A hledání odpovědí hodně utvářelo to, o co jsem se na této škole snažil.

Existence Bigy asi není dobrá proto, abychom měli jednu školu, kde jsou všichni studenti i učitelé věřící. To by se museli na tuto jednu školu shromáždit všichni, a ještě by jich ani nebylo dost. A kdo by vnášel Ježíšovo evangelium do státních škol? To by asi opravdu nebyl dobrý nápad.

Také asi Bigy není ve městě proto, že by státní školy nebyly dost kvalitní. Tím bychom jim docela křivdili a vstoupili bychom do boje o výsledky, který by byl vlastně dost zrádný. A asi by stejně jen těžko vystihoval podstatu existence naší školy.

Proč tedy? Proč má mít biskup v Budějovicích své gymnázium? Odpověď, kterou jsem nacházel, je vlastně podstatou našeho náboženství. Náš Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby ho zachránil. Tedy, náš Bůh se z lásky ke světu do něj ve svém Synu vtělil. A tak nás křesťanství vede k tomu, abychom svět, společnost a veškeré stvoření brali vážně. Protože je sám Bůh bere takhle vážně.

Ve všem, co jako společnost vytváříme, objevujeme a o co se snažíme, můžeme a máme jako křesťané být. A to nejen přirozeně, jen s lidskými silami. Díky vtělení dostáváme k našemu studiu a přetváření světa a společnosti dar Božího Ducha. Když se jím dáváme vést, vnáší to do naší práce zvláštní odvahu a otevřenost, smysl pro krásu a svobodu, schopnost brát každého v jeho jedinečnosti. Vždy, když jsme to jako křesťané dokázali, skutečně se společnost proměňovala podle světla Zmrtvýchvstálého.

Podobně je to, myslím, i s naší školou. Pokud bude gymnázium odvážné, otevřené a bude vychovávat ke kráse a svobodě, bude přetvářet nejen studenty, kteří na škole právě studují, ale celé střední školství ve městě. Poutavostí a podmanivostí evangelia se budou inspirovat i další školy, a tedy i další mladí lidé. Jsem Bohu vděčný, že jsem u tohoto velikého díla mohl sedm let být. A jsem vděčný mnoha studentům a učitelům, že jsme společně opravdu mohli proměňovat svět mladých lidí v našem městě podle světla evangelia. A moc přejí i současnému gymnázium, aby tuto odvahu a otevřenost nikdy neztrácelo.

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.

– absolvent Biskupského gymnázia J. N. Neumanna

Na českobudějovickém biskupském gymnázium jsem studoval v letech 1992 až 1997, a to na nově otevřené česko-německé větvi s rozšířenou výukou přírodovědných předmětů. Tuto dobu považuji rozhodně za ta nejradostnější a nejsvobodnější léta v mém dosavadním životě a myslím, že řada z mých spolužáků by

se se mnou shodla. I přes obrovské množství studijních povinností jsme cítili, že se nám naskýtá jedinečná příležitost intelektuálně formovat svou osobnost na tehdy nejvyšší dostupné úrovni. Během prvního ročníku jsme kvůli nedostatku učeben docházeli na výuku němčiny do základní umělecké školy na „Piaristáku“, kde neexistovalo zvonění, takže nás učitelé někdy přemlouvali do výuky, zatímco jsme se slunili v klášterní zahradě a jedli k svačině koblihy. O přestávkách jsme si také často zpívali za klavírního doprovodu spolužáka Michala Bosáka. Naším lektorem němčiny se od druhého ročníku stal dr. Peter Nitsch, s nímž jsme podrobně rozebírali německou a světovou literaturu, čímž nás naučil samostatně a kriticky přemýšlet, formulovat argumenty a diskutovat. Poprvé jsme se setkali se skutečným intelektuálem a učitelskou osobností s inspirativními didaktickými metodami, což bylo pak při studiu na vysoké škole neocenitelné. Dodnes ale vzpomínáme i na jeho typicky pronášená kárání, když se nás ve své nekonečné dobrotě snažil přimět ke kázni v hodině, případně lepším studijním výkonům. Rádi jsme ale měli samozřejmě i další pedagogy: jako „příšery“ nás laskavě oslovoval třídní učitel Josef Prokeš, spíše kamarádským způsobem nás angličtinu učila Michaela Kudláčková a „maminkovsky“ k nám přistupovala němčinářka Jaroslava Vejskrabová. Jako jeden z mála učitelů nám dokázal Tomáš Malina pochopitelně vložít světové dějiny 20. století s důrazem na aspekty, které se dotýkaly naší transformující se společnosti poloviny 90. let. Myslím, že na biskupském gymnázium tehdy panovala skvělá atmosféra, která v nás vyvolávala pocit, že právě nám a právě teď se otevírá celý svět.

Foto: archiv Bigy

Na obnově kostela Svaté Rodiny se podílelo i mnoho mladých lidí, kteří do kostela jinak moc nechodili.

Z historie naší školy (6. díl) – sepsal P. Josef Prokeš

Kostel Svaté Rodiny. Zvláštní zasvěcení kostela, do kterého jsem se během obnovy často zaposlouchával. V kontextu sirotčince, kterému sloužil, jsem si představoval, jak se v něm modlily děti, které o tu pozemskou rodinu přišly. Při obnově jsme kostel přetvářeli tak, aby se po letech mohl zase stát místem hledání zázemí a dobrého směru pro život mladých lidí.

Proto jsme se snažili, aby byl útulný a povzbudivý. K tomu krásně slouží čtverečky zlata na stěnách, které do kostela vnášejí světlo. Když člověk kostelem prochází, stěny jako by se radostně roztančily. Člověk (a mladý člověk asi zvláště) je zván k tomu, aby měl odvahu podobně roztančit svůj život. Aby se také pohnul z místa a vykročil správným směrem dále. Vždy, když tanec světla v kostele vidím, vzpomínám si na slova architekta Josefa Pleskotského, že architektura nejsou ty stěny a zdi, ale to, co se děje mezi nimi. A tady se to krásně naplňuje.

Pokud jsme chtěli vytvořit místo, do kterého budou moci vstupovat mladí lidé, aby nacházeli přijetí Bohem, který je stvořil, bylo jasné, že musíme dbát na velikou otevřenost. Proto jsme už k samotné obnově zvali velké množství mladých lidí, kteří do kostela obvykle nechodili. Chtěli jsme, aby také oni měli na obnově podíl a pomáhali určovat její směr. Tak se od začátku stal kostel místem, kde je možné svobodně vyslovit své hledání a pochybnosti, místem, kde je možné skutečně hledat. Podle svědectví mnoha mladých lidí tak vznikl prostor, kde Boha opravdu potkali.

K otevřenosti také přispívala pestrost institucí, které jsme do kostela zvali. Přirozeně ostatní střední školy. S nimi jsme každý pátek ráno při mši svaté prosili o požehnání pro jejich život. Podobně Jihočeská univerzita, která zde začala dělat své krátké akademické přednášky pro veřejnost. Dále různé kulturní instituce, které vnášely do kostela umění všeho druhu. Konzervatoř, Galerie současného umění a další studentské spolky a akce. Krásné také bylo, že hned od začátku se v kostele zabydlelo několik skupin přinášejících pestré způsoby modlitby.

Pro mě je zvláště povzbudivé, že kostel žije dále. A to otevřeným a radostným způsobem. A moc si přeji, aby byl skutečně kostelem Svaté Rodiny. Tedy místem, kde dále budou mladí lidé dnešního světa nacházet domov.

Připravil Martin Maršík, ředitel Bigy

Personalia

A. Ustanovení:

R. D. Tomas van Zavrel byl k **30. 9. 2020**

odvolán z funkce **ředitele Diecézního centra pro mládež**. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 2661/2020.

R. D. Mgr. Rafał Piotr Kaca byl **od 1. 10. 2020** jmenován do funkce **ředitele Diecézního centra pro mládež**.

Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 2662/2020.

B. Životní jubilea:

R. D. Ing. Mgr. Jan Kulhánek

oslavil **19. 10. 2020** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. Mgr. Martin Bětuňák

oslaví **11. 11. 2020** své padesáté narozeniny.

R. D. PhLic. František Hranáč, Ph.D.

oslaví **2. 11. 2020** své sedmdesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Petr Petr z Alk. Petřivalský, OFM Cap.

oslaví **13. 11. 2020** desáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Ing. Mgr. Vítězslav Holý oslavil **14. 10. 2020**

dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Martin Brousil oslavil **14. 10. 2020**

dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

D. Úmrtí:

Pan Josef Daněk, trvalý jáhen, který působil ve farnostech

Vyšší Brod, Rožmberk nad Vltavou, Malšín a Horní Dvořiště, zemřel **13. 9. 2020** ve věku 90 let. Po zádušní mši sv. 26. 9. 2020 v kostele Všech Svatých v Kamenném Újezdě byl pohřben na místním hřbitově do rodinného hrobu.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 11.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: Slavnost Všech svatých
- 2. 11.** 15:00 Č. Budějovice, sv. Otýlie: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 7. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: Hubertská mše svatá
- 10. 11.** 9:30 Štěkeň: Kněžský den
- 21. 11.** 17:00 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá
- 22. 11.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 29. 11.** 9:30 Prachatice: Žehnání kostela sv. Jakuba Většího
- 1. 12.** 9:30 Č. Budějovice: schůze vikářů a kněžské rady
- 7. 12.** 16:15 Č. Budějovice, katedrála: nešpory
- 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Klubovna Young Caritas otevřela na Den (mladé) Charity

V rámci oslav Dne Charity otevřela Diecézní charita České Budějovice 25. září 2020 dopoledne v přízemních prostorách svého střediska na adrese Kanovnická 18 novou klubovnu Young Caritas. Barevná klubovna poskytne prostor pro neformální vzdělávání dětí a mládeže k solidaritě i k podpoře mladého dobrovolnictví.

Prostory po bývalém květinářství v centru Českých Budějovic se proměnily v útulnou klubovnu, která poskytne zázemí aktivitám pro děti a mládež v rámci Young Caritas, nejnovějšího projektu českobudějovické Diecézní Charity, jenž cílí na podporu solidarity a ochoty pomáhat u nejmladší generace.

„V nové klubovně budeme ve spolupráci s odborníky z praxe zdarma realizovat projektové dny ve formě různých besed, tvůrčích dílen a dalších aktivit pro děti a mládež (3–18 let) z řad veřejnosti, školských zařízení, neziskových organizací či spolků. Při tomto neformálním vzdělávání věnujeme pozornost tématům jako jsou hodnoty, zdraví nebo pomoc potřebným s ohledem na věk účastníků dětí,“ zmiňuje koordinátorka Young Caritas Martina Langová.

Klubovna bude současně prostorem, v němž se mohou setkávat mladí iniciativní lidé do 26 let, kteří chtějí udělat něco prospěšného pro své okolí jako dobrovolníci Young Caritas. Klubovnu využije diecézní Charita také pro doučování dětí ze sociálně slabých rodin nebo pro výuku českého jazyka dětí cizinců. Při pátečním otevření klubovny a oslavě Dne (mladé) Charity proběhla první z tvůrčích dílen Hrátky s keramikou, kde děti pod vedením výtvarnice Jany Šonkové vyráběly keramické anděly – ti budou předání dlouhodobě hospitalizovaným pacientům oddělení následné péče v českobudějovické nemocnici. Diecézní charita České Budějovice zařadila Young Caritas mezi své projekty už v roce 2019 s cílem podpořit dobrovolnictví, solidaritu a prosociální chování u dětí a mládeže. K podpoře tohoto jedinečného projektu se zavázala společnost Energie AG Bohemia symbolicky 27. září 2018 na Den Charity. Začátkem roku 2020 pak zahájila Charita Česká republika spolu

Prostory nové klubovny Young Caritas požehnal P. Stanislav Brožka, prezident Diecézní charity České Budějovice.

s Diecézní charitou České Budějovice, Diecézní katolickou charitou Hradec Králové a Diecézní charitou Plzeň tříletý pilotní projekt Young Caritas v České republice. Hlavním cílem je vytvoření platformy pro podporu neformálního vzdělávání dětí a mládeže v charitní síti v České republice.

Martina Nováková, Diecézní charita Č. Budějovice

Inzerce

KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice; www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Iva Hothová, Andre Le Blanc

Komiksová Bible

Nové vydání úspěšného titulu Komiksová Bible. Je to první ucelené české vydání snad nejpopulárnější verze Bible v komiksovém zpracování na světě. Od roku 1978 vychází ve stále nových vydáních a jazykových mutacích. Zahrnuje 233 biblických příběhů, zjednodušených, ale krásně vystihujících podstatu biblické zvěsti. Kniha je určena všem, i nejmenším čtenářům.

800 stran, vázaná, 585 Kč

Jaroslav Vokoun

Setkat se s Bohem v dějinách

Úvod do teologické interpretace dějin

Hlavním tématem knihy je působení Boží prozřetelnosti a citlivost pro setkání s Bohem ve světě a v dějinách. Není cesty k Bohu mimo tento svět, ale jen skrze něj. A není cesty k Bohu mimo dějiny, ale jen skrze ně.

272 stran, brožovaná, 269 Kč

Vergilio Gamboso

Svatý Antonín z Padovy

Moderní, čtivý a spolehlivý životopis známého světce je plný nevšedních pohledů na sv. Antonína z Padovy. Antonín, jehož znají mnozí výhradně jako divotvůrce nebo pomocníka v různých životních problémech, byl strhujícím kazatelem, hlubokým mystikem, vzdělavcem i zakladatelem teologických studií františkánského řádu.

208 stran, vázaná, 206 Kč

